

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Demian Tudor

ABONAMENTUL:
Pentru particulari pe an 5000 lei.

UN DUMNEZEU, O LUME

Aceasta a fost deviza Asociației Creștine a Tinerilor (A. C. T.) în săptămâna de rugăciune ce și-a propus-o, între 10-17 Noembrie 1946: „Un Dumnezeu, o lume”.

Despre un singur Dumnezeu, azi nu ne îndoiim. Au fost perioade în Istorie, când omenirea la fiecare pas vedea un Dumnezeu; fiecare forță a naturii era privită ca un Dumnezeu aparte, când prieten când dușman al lumii. Au fost apoi și câteva perioade răslețe, în care lumea, nemulțumită de prea mulți dumnezei, i-a tăgăduit pe toți. Din politeism a trecut la ateism. Dar aceste perioade au fost scurte și sporadice. Azi, lumea cultă crede într'un singur Dumnezeu, în acela care s'a des operit singur și pe care-L postulează și mintea sănătoasă, încât despre un singur Dumnezeu, cel puțin teoreticește, nimeni nu se mai îndoiește.

Dar „o singură lume”, azi nimeni n'o vede. E împărțită, mai bine zis despărțită, în fel de fel de sectoare: după rase, după națiuni, după religii, după stările sociale, politice, economice culturale ș. a. Ele se vrăjmășesc întreolaltă, chiar și când sunt de același fel, dar situate în alte părți ale globului. Și mai ales, toate laolaltă se vrăjmășesc cu Dumnezeu. Il exclud din centrul vieții lor; nu-L au ca punct comun de unitate. Astfel, lumea nu este una, ci sunt mai multe lumi și chiar prea multe. Iar omul a pus între ele ură și venin.

Omenirea începe să-și dea seama de două lucruri: 1. că trebuie să se restabilească unitatea lumii; 2. că această unitate numai prin creștinism se poate realiza.

Intr'adevăr, creștinismul nu desființează rasele, națiunile sau stările din lume; și nici nu exclude economicul, politicul, socialul ca sectoare de activitate omenească. El desființează numai barierele și ura dintre ele. Toate acestea sunt numai aspecte diverse, cu menirea de a face mai concretă unitatea lor, prin co-

laborarea dintreolaltă, dictată de interdependența lor, întocmai ca organele diverse ale unui organism. Toți suntem una „un trup”, al cătuit din membre diferite, fiecare cu specificul său și activitatea sa specifică. Ele nu se exclud, ci se întregesc, în interesul întregului sau în scopul unității lor. Dar toate sectoarele de viață omenească trebuie să ancoreze în Dumnezeu și nu să-L excludă, nici să-L ignoreze și nici să-L scoboare la jonicia lor.

„Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ!” Iată programul lumii noi — despre care s'a scris aici — a creștinismului. Nu se propagă în acest program un fatalism, sau un indiferentism, aceasta se vede limpede din multe puncte de doctrină biblică creștină. Se propagă numai o orientare a voii noastre după voia lui Dumnezeu.

Dar, obiecționează unii: nu e oare o aservire, renunțarea omului la voia lui? Unde mai este libertate aici, după care tânjește omul, prin instinct și prin toate puterile sufletului și ale trupului său? E în stare să facă orice, ca să fie liber, ca să-și facă voia. Aservire e un cuvânt care trebuie să dispară din vocabularul omului modern; să nu mai aibă circulație în lumea de azi. *Libertate*, iată deviza tuturor indivizilor și a popoarelor!...

Ce greșală! Oare nu toate relele din lume, nu toate punctele întunecate din Istorie și din viața particulară, provin din voia omului? Oare nu toate cataclismele dureroase politice sociale, economice, oare nu toate vărsările de sânge, provin din faptul, că omul a vrut să-și facă, sau și-a făcut voia lui, împotriva voii lui Dumnezeu? A crezut că împlinirea voii lui e libertate și ea l-a dus la suferință și la robie, la împărțirea lumii în sectoare care stau într'o interdependență de aservire și nu la una de colaborare și de unitate. Voia omului, conștient sau inconștient, înclină împotriva voii lui Dum-

nezeu, pentru că, în alt limbaj, ea se tâlcuește trufie și lăcomie, deci aservire păcatului și patimei, iar nu libertate. Libertate însemnează o stare de descătușare din rău. Ori voia lui Dumnezeu acolo ne duce. Iată deci o adevărată libertate. Dumnezeu nu este un despot, un tiran, ci un Părinte. Să nu ne temem de robie în slujba voii Lui.

Iată deci cum se poate realiza deviza zilei: un Dumnezeu, o lume: prin orientarea lumii după voia lui Dumnezeu. O lume astfel orientată este lumea cea nouă a creștinismului pe care Hristos Mântuitorul a propovăduit-o în viața Sa și a realizat-o în moartea și învierea Sa. Despre această lume zice Sf. Apostol Pavel, că în ea nu mai contează diferențele de neam, de stare, de gen: Nu mai este Iudeu și neiudeu, rob și slobod, partea bărbătească și parte femeiască, ci *făptura cea nouă* (Col. 3, 9—11; Gal. 3, 28 ș. a.), omul cel nou, în care s'a petrecut cea mai grozavă revoluție: renunțarea la voia lui, adică la trufie și la lăcomie și orientarea după voia lui Dumnezeu.

Încă profetul Isaia, divinul inspirat al Test. V. a avut într'o inspirație a sa viziunea lumii noi, a creștinismului. El vede înfăptuirea lumii noi, mesianice, în care „lupul va păste cu mielul” (Is. 65 17—25). Se va întâmpla o înlăturare a abiselor create de voia omu-

lui între cele ce par contraste și paradoxe și o atingere, sau chiar o împreunare a celor prin voia noastră au devenit extreme ce se pot atinge. O lume de înfrățire și de pace desăvârșită. Să tindem și noi a realiza o astfel de lume, cu sectoare concentrice, orientate după voia lui Dumnezeu, spre a alcătui toată laolaltă o singură lume, neîmpărțită și nedespărțită.

Pentru lumea din viața de apoi, Sf. Apostol și Evanghelist Ioan a avut dela Dumnezeu viziunea unui cer nou și pământ nou, cu un nou Ierusalim, gătit ca o mireasă neprihănită. Acolo nu va mai fi ură și lacrimi și moarte (Apoc. 21, 1—5). Lumina, care aici vine de la soare, acolo va veni dela Dumnezeu, Lumina-torul tuturor (Apoc. 22, 5).

Să nu uităm că lumea de aici este preludiul și anticamera aceleia. Stăpânul ei este același Alfa și Omega, începutul și sfârșitul — începutul aici, sfârșitul dincolo (Apoc. 22 13). Acolo vor intra numai neprihăniții: „Afară câinii și vrăjitorii, desfrânații și ucigașii... și cei ce lucrează și iubesc minciuna” (Apoc. 22, 15). De aceea și lumea de aici trebuie să fie ca aceea: fără venin, fără ziduri despărțitoare, orientată după lumina aceluiași soare, care dă lumina tuturor și nu după voia și după patimile noastre.

P. D.

Bocet în Rama și plâns creștinesc

„Fericții cei ce plâng că aceia se vor mângâia”.

Cei care plâng mai mult, sunt copiii, curății pământului. Dar aceștia sunt și cei mai des și mai cu sârguință mângâiați. Care mamă sau tată nu-și ia copilul ce plânge în brațe, vorbindu-i dulos și ștergându-i obrăjorii? Cine poate trece pe lângă un copil care suspină sub uluci fără să-l întrebe că ce-i lipsește, sau fără să-i spună un cuvânt de distragere și uitare?

Da, cei mai mângâiați și mai răsfățați sunt copiii, îngerii cu perla lacrimilor în ochi. Micuțul care plânge trebuie mângâiat, fiindcă „nu știe” bietul, fiindcă-i nevinovat. Adultul care lăcrimează e vrednic de aplecarea ceriului în spre el, fiindcă mai are încă ceva, sau mai vrea să mai aibă încă o dată ceva din curățenia pruncului. De-acî poate fericirea promisă celor înlăcrimați.

Plâng pruncii a căror îngeri văd pururea fața Tatălui din ceruri și plâng vârstnicii cari doresc să vadă această față a Tatălui.

Odnioară, cei din Rama, nu găsiră temeluri să se mângâie și să înceteze bocetele. În schimb, cu alt

solu de lacrimi, nădăjduitoare, și-a dobândit Ezechia sănătatea și prelungirea vieții cu încă c neisprezece ani. Cu plâns de-acesta, își șterse David păcat ca acela mărturisit în psalmul de umilință. Tot așa se spală de lăpădare Petru.

Se spune de obicei ce plânsul e ceva neserios. „Plânge ca o femeie. Plânge ca un copil”. Nu-i cu dreptate. Plânsul e ceva grav. E ceva ce nu-l poate șterge decât o atotbunătate, o atotputernicie, o supra mângâiere.

Pe vremuri, o regină intervenise pe lângă soțul ei în favoarea unor izgoniți din țară. Regele își mângâie soția zicând: „Nu plânge, am să le înapoiez averile confiscate”. Regina însă, îi răspunse oftând: „Da, da, le'napoiezi averile, dar lacrimile vărsate de ei cine le va înapoia?”

Singur Dumnezeu poate da această ștergere, această mângâiere: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere...” (Apoc. 21, 4).

Pr. GH. PERVA

Viața interioară și formarea personalității

I.

Intâmplările recente ale acestui veac s'gduie încă din temelii structura societății umane. Deși ne aflăm într'o vreme de inedit și progres, totuși are marele neajuns că sapă la temeliiile culturii, căutând să înrăutățească genul uman, prin faptul de netăgăduit al problematizării principiilor de conduită socială și a valorilor eterne care transcend condiția umană. Cauza? „S'a rupt echilibrul existențial spiritual. S'a deplasat uriaș axa vieții: dela interior la exterior, dela spirit la materie”¹⁾.

În sufletele oamenilor e mult haos, urmare naturală a idolatrizării concepțiilor pozitivistice, mecaniciste și atee despre lume și viață, care pervestește clara vedere a lucrurilor și pietrifică sensibilitatea cu adevărat umană. În fața unei astfel de stări haotice totul este redus la nulitate, iar panica incertitudinii mai stăruie la toate categoriile sociale: fie filosofi sau oameni de știință, oameni de afaceri sau muncitori, înțelepți sau ignoranți, politicieni sau teoreticieni, burghezi sau proletari. „Nimic nu mai pare sigur, totul este fluidic, orice are un caracter de înspăimântător provizorat: ideea, ca și viața noastră cea de toate zilele. Demonul distrugerii domină toate actele noastre, în ordinea abstractă sau cea concretă”²⁾. De ce? Scurt de tot spus: ne-am abandonat pe noi înșine. Am părăsit omul din noi. Nu mai trăim potrivit glasului vieții interioare.

* * *

Cele trei feluri de a fi sunt: lucru, individ și persoană.

În materia brută, corpurile, chiar și cele mai perfecte, cum e cristalul, n'au existență proprie și separată. De structură omogenă și indefinit divizibile, sunt strâns solidare totul și sunt conduse de aceleași legi cari dirijează întreg universul; sunt conduse de un determinism mai puțin strict, pocite și mai suplu, decât s'a crezut odinioară, dar de care, în toate stările lor, nu se pot debarasa.

Nu același lucru se poate spune despre viață. Cu viața apare individualitatea. „Un organism viu, la vegetale și peste tot la animalele superioare, potrivit eterogenității părților lui și a diversității funcțiunilor lui, complementare unele altora, nu este numai un corp izolat de noi — cum observă Bergson — dar și închis prin natura sa însăși, prin propriul său comportament”³⁾. La acest considerent se mai adaugă, fără a ține seamă de gradațiile pe care le comportă, de limitele care îi

sunt impuse de legea sciziparității și a reproducției fără a ține cont de greutatea aflării probelor, cari s'o definească cu precizie, faptul că „individualitatea poate fi socotită ca drept proprietatea caracteristică a vieții, a ființei. Individul „este” prin natura sa de a fi”⁴⁾.

Personalitatea se ridică, însă, la un plan superior de viață. Mult mai bogată și mai plină decât simpla individualitate biologică, personalitatea are un interior; ea reclamă rațiune și libertate; ea cere întoarcere în sine; cu un cuvânt, ea poate să se definească prin sine însăși. Dar personalitatea mai are și un „deasupra”, un „sus”: a fi o persoană înseamnă a fi mai mult decât sine; înseamnă a te depăși. Individul este prin sine însuși scopul său. Persoana se definește prin depășire. Drepturile individului sunt limitate prin drepturile persoanei, căci și individul și persoana implică datorii. Astfel concepută, personalitatea, ea trebuie considerată ca forma cea mai înaltă de a fi. Astfel, putem spune că „superlativul vieții este personalitatea”⁵⁾.

Cât despre personalitatea perfectă, aceasta nu se află decât în Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu poate fi conceput decât ca ceva personal sau suprapersonal, el fiind dincolo de personalitate și nicidecum dincoace, cum pretind, științistii și evoluționiștii. În Dumnezeu se află toate perfecțiunile personalității, fără niciun defect, nici limitări.

Și atunci, personalitatea umană fiind limitată, imperfectă și deci progresivă, reclamă o permanentă formare. Iar această formare variază necesarmente cu fiecare om, fiindcă propriul unei persoane este de a fi ea însăși și nimic altceva decât ea însăși. În acest caz, ea are nevoie de o dublă mișcare: de reîntoarcere spre sine și de eșire din sine, fiindcă esența personalității este de a se reflecta și de a se poseda, și că nu e capabilă de a se poseda, decât cucerindu-se și depășindu-se⁶⁾.

A ne reculege, deci, fără agitații, nici îndărătnicie, pentru a asculta vocea Stăpânului din interiorul nostru; a ne restrânge în sufletul nostru, acest suflet care închide în el dorința deplinei libertăți, iată ce constituie un eu bine orânduit. A intra în noi înșine pentru a asculta vocea clară a sufletului; a închide ochii, a astupa urechile, a șterge din minte toate imaginile lucrurilor pământești, a ne sili să devenim mai familiari cu noi înșine, mai apti pentru ascultarea conștiinței din noi, iată ce este propriu și caracteristic ființei umane în toate vremurile. Căci nu este nimic mai aproape de noi, decât noi înșine. Toate mijloacele de promovare a unei vieți interioare sunt în noi. Noi suntem cei ce avem nevoie de îndreptare și tot de noi, de libertatea noastră depinde și voința de îndreptare.

¹⁾ Prof. Simion Radu: *Evangelhia și Democrația*, Sibiu 1945, p. 5.

²⁾ Anton Dumitriu: *Orient și Occident*, Buc. 1942, p. 7.

³⁾ Jacques Chevalier: *La vie morale et l'au delà* Paris, 1938, p. 84.

⁴⁾ Idem op. cit. p. 85.

⁵⁾ Gs. Popa: *Existență și Adevăr la Sorën Kierkegaard*, Sibiu, 1940, p. 1.

⁶⁾ J. Chevalier: *Op. cit.* p. 86.

Se pare însă, că totul, în noi cași în jurul nostru, conspiră împotriva voinței noastre de a duce o viață intensă interioară, împiedecându-ne a ne observa și a cuceri.

Nu este nimic mai simplu, în aparență, decât recunoașterea noastră înșine. În fiecare din noi există o lege potrivită cu structura noastră psihică și morală, pe care neglijând-o, riscăm de a mai fi posesorii ei. Tocmai din cauza neatenției cu care am tratat această lege a structurii noastre intrinsece, existența noastră interioară, după atâta amar de vreme de reflecție umană, este atât de necunoscută. Dacă am fi consacrat pentru cucerirea noastră numai o zecime din eforturile pe care le-am depus pentru cucerirea naturii, progresul ar fi ajuns la maximă înălțime. Căci cunoașterea interioară poate fi socotită culmea progresului. Procedând la cunoașterea noastră interioară, ne vom apropia de cunoașterea a ceea ce suntem în spatele gesturilor noastre, vorbelor și a ideilor noastre. „Omul nu este ceea ce apare la alții sau ceea ce apare luiși; nu este personagiul care joacă pe scena lumii... Nu sub această postură trebuie căutat omul, ci în fondul lui misterios, inaccesibil tuturor, inaccesibil, în cele mai multe cazuri, luiși, de unde se trag actele umane ca dintr'o sursă inepuizabilă, calitatea sa morală și care este semnul propriei noastre libertăți profunde și care prezidează toate manierele noastre de a simți și de a lucra”.¹⁾

Este, deci, o datorie indiscutabilă pentru omul de azi și de totdeauna de a ști exact ceea ce este și mai ales ceea ce trebuie să fie.

Preot AVRAM PETRIC-Deva.

Pentru păcatele noastre !...

O lume învechită în rele se clatină și e aproape să moară; o lume care nu mai poate da nimic bun își trăiește ultimele-i clipe, prelungindu și agonia, pentru că să ispășească pe deplin o pedeapsă meritată și care nu e destul de aspră, judecând după toate necazurile pe care le-a provocat și după tot răul ce l-a făcut atâtor milioane de suflete, cari s'au ales cu atâtea înfrângerii și răni.

Răutatea care a condus popoare, a distrus căminuri, a subjugat conștiințe și a năruit atâtea idealuri frumoase, ispășește astăzi toate păcatele ei, dar ispașa nu este grea numai pentru dânsa, ci o simțim și noi. Ne doare și pe noi cangrena provocată de prea multele răutăți ce au dominat lumea de ieri și care astăzi luptă încă din toate puterile să se mențină tare și victorioasă.

Ne dor și pe noi, dar mai ales pe noi, toate înfrângerile ce le am suferit din pricina acestei răutăți, pentru că ne dăm seama astăzi că răutatea nu s'a născut singură, sporadic, ca o vegetație adusă de bățile vântului, ci ea a

fost plămădită și încălzită la sânul nostru, a primit probarea tacită a sufletelor celor mai mulți dintre noi.

Numai încurajată — și poate chiar sprijinită — de noi răutatea a putut învinge și stăpâni o lume întreagă. Altfel ea ar fi sucombat dintru început, până nu ar fi prins trainice rădăcini. Căci dacă omenirea întreagă i s'ar fi împotrivit, cu toată siguranța că victoria nu ar mai fi fost a ei, ci a binelui pe care noi l-am fi promovat ca o armă împotriva răutății.

Ca oameni ce suntem ne place să aruncăm întotdeauna vina pe altcineva și niciodată să nu recunoaștem propria noastră greșală. O facem aceasta nu pentru că în sinea noastră am fi ferm convinși că suntem nevinovați, ci din lașitate, din orgoliu, egoism sau orice altceva, care ne face să ne credem înfașibili, și deși în amarele examene ce le dăm propriei noastre conștiințe — atunci când și conștiința se mai trezește din amorțeală — ne recunoaștem prea multele culpe, deși în fața propriilor noastre suferinți, cauzate de aceeași lașitate a noastră, ne dăm seamă că singurii și marii vinovați suntem noi, rămânem aceeași, ne schimbăm, ca o piatră de hotar trasă nedrept, dar pe care de teamă, ori din neputință nu avem curajul să o îndreptăm.

Dar, trebuie să recunoaștem că, pentru toate cele ce le suferim astăzi, singurii vinovați suntem noi și că oricând am vrea să aruncăm vinovăția asupra altcuiva, rămânem totuși certitudinea culpabilității noastre dela care nu ne putem da înapoi.

Suntem vinovați, cei mai mari vinovați. Fiecare din noi am păcătuit și păcătuim față de Dumnezeu și față de semenii noștri. La fel de mult față de fiecare. Ce am avut mai sfânt: credința, am terfelit o în toate murdăriile întâlnite. Pe Dumnezeu L am coborât la nivelul oamenilor de rând. I am atribuit lucruri pe care la începutul erei creștine nici cel mai puțin credincios nu le-ar fi putut săvârși. I am necinstit numele și L-am amestecat în toate ne-creștințele noastre, pentru ca să avem un paravan, după care și în numele căruia să ne facem noi toate socotelile noastre nedrepte și tâlhărești. Și n'am simțit pentru aceasta nicio remușcare. Dimpotrivă o bucurie diabolică ne-a cuprins și ne bateam cu pumnii în piept că noi împlinim voia Domnului și credem tuturor poruncilor pe care El ni le dă.

Tot așa față de semenii noștri am greșit cu toate că fiecare am fost necăjiți în felul nostru. Iubirea față de aproapele, porunca cea dintâi, pe care Mântuitorul nostru Iisus Hristos o considera ca pe cea mai de căpetenie, această iubire sfântă s'a transformat în ură. Uram tot ce nu era al nostru. Lumea întreagă se mărginea la noi. Dela noi încolo nu știam decât să urim. Caritatea, virtutea între virtuți, nu și a aflat loc între noi. Noi doream totul numai pentru noi, adunam totul pentru noi, risipeam totul în folosul nostru.

Unde am putea oare găsi în întunecimea aceasta de fărâdelegi măcar o scânteie de bine, măcar o dărâ de sen-

¹⁾ I. Chevalier: Op. cit. p. 88.

omenesc i-a înfățișat cu sine, toți, fără deosebire toți sunteți făcuți și așezați de Dumnezeu pe pământ să stăpâniți pământul și să moșteniți cerul. Unii sunteți tari, alții slabi. Cei tari să poarte slăbiciunile celor neputincioși (Romani 15, 1) să le ajute, să-i lumineze, ca și ei să aibă parte la stăpânirea pământului și toți să puteți moșteni cerul.

E oare în firea noastră să ajutăm pe cei slabi? Un învățat necredincios spunea că în firea omului tare e să calce peste cei mai mici și mai slabi. Dar, uită, o întâmplare. Într-o curte se jucau copiii cu mingea. Din întâmplare mingea a lovit și a doborât un cuib de rândunică, în care au fost câțiva pui abia dați în pene. Copiii s'au speriat de păcatul ce-au făcut. Și s'au trudit de au făcut o cutie în locul cuibului și în cutie au pus puții. Mare le-a fost bucuria, când au văzut că rândunica aduce mâncare puilor așezați în cutie.

Mintea și stăruința omenească a găsit că poate să facă dintr-o buruiănă netrebnică o plantă de cel mai mare folos. Pirul care pricinuește plugarului și grădinarului atâta necaz în holdă și în grădină, că nu știe cum să-l stărpească, printr-o încrucișare oarecare cu grâul, ajunge de dată cea mai bogată recoltă și din pir netrebnic se face grâu ce aduce rod și în an de secetă mare. Câte alte buruieni, flori, cereale și pomi au fost prin altoiri și prin încrucișări inobilati. Cu mintea luminată și cu stăruința răbduriei omul năzuește să prefacă spinii în flori, pământul în rai.

Iată, de exemplu, peninsula Alasca. Până nu demult era cunoscută ca o împărăție albă a zăpezii. Azi are sate, mici orașele, linii ferate, fabrici, pământul se cultivă pe tot mai largi suprafețe. Din țară sălbăteacă ce era la începutul acestui secol, se transformă în țară de cultură.

Dacă și plantele și pământul se schimbă sub ochii și sub mâinile omului, oare însuși omul n'ar putea fi transformat de către aproapele său.

În Vechiul Testament se istorisește despre Ismail, fiul lui Avram. După obiceiul de atunci, văzând Sara, soția lui Avram că îmbătrâneau fără să aibă copii, a zis către Avram să ia de femeie și pe servitoarea lor, pe egipteanca Agar. Servitoarea ajunsă femeia stăpânului a început să disprețuiască pe Sara. Atunci Sara a alungat-o și ea a fugit în pustie. Lângă izvorul de lângă calea ce ducea la Sur i s'a arătat îngerul Domnului și i-a spus: Intoarce-te la stăpâna ta și te supune sub mâna ei. Agar s'a întors și a fost supusă. După aceasta și Sara a născut pe Isac. Fiul egiptencii Agar își bătea joc de Isac. Sara a cerut atunci, ca Avram să alunge și pe Agar și pe fiul ei, pe Ismail. Agar a luat din nou drumul pustiei cu o bucată de pâine și cu un burduf de apă. Când i s'a sfârșit apa și izvor

nu găsea nicăiri, Agar și-a lepădat copilul sub un măracine și s'a dus de lângă el ca la o bătaie de arc, ca să nu vadă cum moare copilul de foame și de sete. Și a auzit Dumnezeu glasul copilului desmoștenit și un înger s'a arătat mamei alungate și i-a zis: Școală, ridică pruncul și-l ține de mână, căci am să fac din el un popor mare. Agar și-a deschis ochii și a văzut o fântână cu apă și a dat copilului să bea. Și era Dumnezeu cu copilul și a crescut acesta, a locuit în pustie și s'a făcut vânător (Facerea 16, 6-10; 21, 2-18).

Precum a fost Dumnezeu cu Ismail în pustie așa Hristos Domnul se înfrățește cu toți flămânzii și goii, cu toți cei mici și slabi, cu toți năpăstuiții de soartă și cu toți desmoșteniții. Ajutat-ați vreun pui căzut din cuib? Plantat-ați vreun pom în vieață? Altoit-ați vreun pădureț? Legat-ați vreun mlădiță să n'o rupă vântul? Ridicat-ați vreun copil, sau vreun bătrân căzut? Săturat-ați vreun flămând, adăpat-ați vreun însetat, îmbrăcat-ați vreun gol?

Dumnezeu, care a făcut un popor mare din Ismail cel desmoștenit, așteaptă ca și noi oamenii să ajutăm pe cei slabi și mici. Dacă putem face din buruiănă o plantă de mare preț, din pădureț un pom nobil, dacă putem preface pustiul sălbatic în pământ roditor, ni se cere să ne apropiem cu aceeași bunăvoință și de aproapele nostru, să-l ajutăm să se facă mai înstărit, mai bun, să prindă puteri spre a se înălța spre starea de sfințenie și peste tot să-l ajutăm să se înălțaie în verigile ce se întind peste tot pământul dela întemeierea lumii până la judecata cea de apoi.

F. C.

Cărți și Reviste

Asterie al Amasiei: OMILII ȘI PREDICI. Traducere de Pr. D. Fecioru. București 1946, pg. 304.

Sub acest titlu a apărut cel de al optălea volum din prețioasa colecție „Izvoarele Ortodoxiei”, colecție ce apare în ultima vreme în editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române din București, având de îngrijitor permanent pe vrednicul și distinsul preot Dr. D. Fecioru.

După însăși mărturisirea traducătorului din „Cuvânt înainte”, scopul pentru care a fost publicat volumul, este de a pune la îndemâna preoțimii noastre comoara predicatorială a epocii patristice, pentru ca din această comoară să poată culege bogăția ei de idei și în același timp să poată deprinde veritabila artă oratorică, precum și gândirea autentic creștină a sfinților părinți

În introducerea care urmează acestui „Cuvânt

înainte", traducătorul prezintă datele biografice ale autorului. După analiza temeinică a mii multor isovoare, Sfinția Sa conchide că Asterie a fost episcop al Amasiei din Pont în jurul anului 400 d. Hr. Născut în prima jumătate a secolului al IV-lea și după temeinice studii juridice și retorice, el a practicat avocatura și retorica, înainte de a îmbrăca haina preoției. Datorită formării sale intelectuale, ca și acestor ocupații anterioare, Asterie al Amasiei „este unul din puținii scriitori bisericești ai epocii de aur ai literaturii creștine, care ne-a lăsat numai predici” (p. 34).

Aceste predici, în număr de 16, se disting prin frumusețea stilului, prin coloritul lor viu și, prin bogăția de idei și imagini ce le cuprind, ca și printr-o tehnică și îndrăzneală oratorică proprie sfinților părinți. Iată titlul lor: 1. Omilie la pericopa Evangheliei după Luca: despre bogat și Lazăr, 2. Omilie la pericopa Evangheliei după Luca: Despre economul nedrept 3. Omilie contra lăcomiei, 4. Cuvânt împotriva sărbătorii Calendelor 5. Predică la textul din Evanghelia după Matei: „Dacă este îrgăduit omului să-și lase femea pentru orice pricină”; 6. Predică la profetul Daniil și Susana, 7. Predică la o'bul din naștere, 8. Cuvânt de laudă la sfinții verhovnici apostoli Petru și Pavel, 9. Cuvânt de laudă la sfântul mucenic Foca, 10. Cuvânt de laudă la sfinții mucenici, 11. Ecfrasă la mucenicia prea slăvitei mucenițe Eufimia, 12. Cuvânt de laudă la sfântul Ștefan, cel dintâi mucenic, 13. Indemn la pocăință, 14. Cuvânt la începutul postului, 15. Omilie la Dumineca Fiului risipitor, 16. Cuvânt la Dumineca Vameșului și a Fariseului.

Pentru vremurile noastre de azi, când lucrarea predicatorială a preoției noastre a luat de altfel un mare avânt, și când împrejurările de viață ne cer atâtea și atâtea lămuriri, aceste omilii și predici ale lui Asterie al Amasiei sunt menite să fie o prețioasă călăuză pe drumul adevăratei oratorii bisericești. Aceasta cu atât mai mult cu cât multe din predicile ce se publică în vremea noastră, par atât de străine de adevăratul duh ortodox ce transpiră din fiecare pagină oratorică a sfinților părinți.

Pentru aceste considerente suntem recunoscători părintelui traducător, și-i așteptăm colecția de predici și cuvântări din părinții și scriitorii bisericești, cu a cărei viitoare apariție ne îmbucură din nou și la începutul acestui volum.

REVISTA TEOLOGICĂ. Anul XXXVI. Nr. 11—12 Noemvrie—Decemvrie 1946, a apărut de curând având următorul cuprins: Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: Programul viflemit; Prof. univ. Dr. Milan Șesan: Rolul istoriei în viața omenirii; Pr. Dr. Corneliu Sârbu: Cunoașterea sectelor; Prof. Tului Racotă: Mitropolitul Simeon Ștefan (continuare). Profesorii Dr. Emilian Vasilescu, Dr. Nicolae Neaga, Dr. Grigorie T. Marcu și Preotul Ioan Ôpriș semnează o bogată mișcare literară. Caetul cuprinde la sfârșit prețioase note și informații.

DUH ȘI ADEVĂR, organ omiletic al preoției din eparhia ort. rom. a Timișorii, a apărut pe lunile Ianuarie—Martie 1947 (Nr. 1—3) cu acelaș cuprins bogat de predici și cuvântări. În fruntea volumului, I. P. C. Arhim. Iulian Scriban semnează studiul intitulat: Cum sporim zestrea predicii, în care dă prețioase indicații despre felul cum ne putem aduna materialul necesar predicării. Părintele diacon Nicolae Corneanu prezintă în continuare: Opera predicatorială a sf. Hippolyt. Urmează apoi predicile semnate de Prot. Ștefan Lungu, Dr. Teodor Savu, Pr. Al. Sinitean, Prot. I. Firca, Pr. Petru Petrița, Pr. Iuliu Bichișan ș. a. La sfârșit P. C. Părinte Dr. V. Vlăduceanu semnează „Revista cărților”, după care urmează „Ecouri, note, comentarii”
T.

Informațiuni

■ **LA DATA DE 11 FEBRUARIE a. c. revista noastră împlinește 70 de ani de apariție. Fondată pe vremea Episcopului de pie memorie Ioan Meșianu, căruia eparhia Aradului îi datorește atâtea instituții de seamă, „Biserica și Școala” a fost în tot acest timp organul oficial în paginile căruia s'au desbătut toate problemele de seamă cari au frământat viața religioasă, culturală și națională a Românilor ortodoxi din aceste părți de Apus ale Țării noastre. Continuatoarele vrednice a revistelor „Speranța” și „Lumina”, ea a fost stindardul falnic al celor mai curate simțăminte religioase și naționale, și în acelaș timp tribuna curajoasă de unde s'au spus răspicat în trecut, toate doleanțele culturale și naționale ale oropsitului neam românesc din aceste părți.**

Vremurile prin cari trecem nu ne-au îngăduit să comemorăm cum ar fi trebuit acest popas. Lucreștându-l însă în aceste fugare rânduri, ne gândim cu pioasă aducere aminte la inițiatorii acestei reviste și exprimăm în acelaș timp gândul nostru de recunoștință față de conducerea noastră eparhială care-i poartă de grije, ca și față de toți redactorii și colaboratorii săi din trecut și prezent.

■ † **Prof. Dr. Ștefan Pop**, profesor pensionar la Academia Teologică din Caransebeș, s'a stins din viață în ziua de 12 Ianuarie a. c. Adormitul în Domnul, după ce a slujit ca preot al Bisericii greco-catolice, în anul 1923 a trecut la ortodoxie, funcționând mai întâi ca paroh în Recaș și apoi ca profesor la Academia Teologică din Caransebeș, între anii 1924—1937, când apoi s'a pensionat.

Suflet ales și plin de râvnă pentru trecutul nostru bisericesc, defunctul a dat publicității lucrări temeinice de cuprins istoric, între cari se numără și prețiosul volum: „Frământări în jurul scaunului episcopesc dela Arad”.

La catedră nu a fost doar profesorul rece, care se mărginea la împărtășirea cunoștințelor de cuprins istoric pe cari le propaga, ci un adevărat părinte care-și îndruma studenții pe cărarea viitoare a adevăratei lor misiuni

Odihnească în pace!

■ **Incepând cu data de 1 Februarie a. c.** autoritățile în drept emit nouile carnete C. F. R. cu 50% reducere pentru funcționarii publici. Conform instrucțiunilor date în acest scop, funcționarii publici vor beneficia, împreună cu membrii familiilor lor, de 12 călătorii simple anual, cu 50% reducere din tariful de tren personal pe baza cuponului din cărțile de C.F.R. seria H.

Nr. 252/1947.

Concurse

Pentru îndeplinirea parohiei *Grăniceri III*, protopopiatul Chișineu-Criș, se publică concurs *din oficiu, prin numire, cu termen de 15 zile.*

V e n i t e :

1. Folosința alor 14 jugăre din sesiunea parohială.
2. Stolele și birul legal.
3. Salarul dela Stat.

Parohia este de *clasa primă.*

Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preotesc.

Cererile de concurs se vor înainta Consiliului Eparhial Ort. Rom. din Arad.

Arad, la 29 Ianuarie 1947.

† ANDREI,

Traian Ciblan,

2-2 Episcop.

cons. ref. eparhial.

Nr. 75/1947

Se publică concurs *prin alegere, cu termen de 30 zile* pentru îndeplinirea parohiei *Pădureni*, protopopiatul Chișineu Criș.

V E N I T E

1. Sesiunea parohială, 32 jug. cad., via și două cânepiști.

2. Locuință în casa parohială, cu folosința supra edificatelor și a grădinei.

3. Birul și stolele legale.

4. Salarul dela Stat.

Parohia este de *clasa primă.*

Preotul ales va plăti din al său toate impozitele după beneficiul său preotesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare (Certificatul dela Școala medie, absolutorul teologic și diploma de capacitate preotească pentru parohii de clasa primă), adresate către Consiliul parohial din Pădureni, se vor înainta Consiliului eparhial din Arad.

Cei admiși la concurs de către Consiliul eparhial, cu prealabila învoire a protopopului tractual, se vor prezenta la Sf. Biserică din Pădureni, pentru a servi, cuvânta și cânta.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 9 Ianuarie 1947.

† ANDREI,

3-3 Episcop.

Traian Ciblan,

Cons. ref. eparhial.

Nr. 224-1947.

Comunicate

Aducem la cunoștința P. C. Preoți și enoriași că Teatrul religios „Lumină din Lumină” este în turneu și în ziua de *Marți 4 Martie a. c.* va preda în Arad piesa „Salomea” drama biblică prelucrată de Dl I. Frumușani.

Patriarhia prin adresa Nr. 1534-1946 și Ministerul Cultelor prin scrisoarea sa Nr. 801 947 cer concursul pentru reușita acestui turneu, la al cărui succes cerem și Noi prezența P. C. Preoți și credincioși.

Arad, la 28 Ianuarie 1947

† ANDREI,

Episcop,

Ic. Stavr. Calus Turicu

cons. ref. eparhial.

Nr. 249/1947.

Vremurile prin care trecem cer ca Biserica noastră să-și intensifice propaganda religioasă atât prin grai viu, cât și prin scris. Pentru augmentarea Fondului Eparhial de propagandă, care va susține toată acțiunea misionară în Eparhie, Consiliul Eparhial a hotărât următoarele:

1. Toate parohiile vor înscrie în bugetele lor pe anul 1947/1948 pentru *propaganda religioasă* a zecea (10%) din venitul total al parohiei realizat în anul 1945/1946 (conform socoților aprobate de Consiliul Eparhial).

2. Parohiile care încă nu și-au întocmit bugetele pe anul 1947/1948 vor face aceasta operație îndată, iar parohiile care și-au întocmit deja bugetele, vor aduce la cunoștință aceasta modificare de buget corporațiilor parohiale în proxima ședință, urmând ca Consiliul Eparhial la verificarea și aprobarea bugetelor să înscrie din oficiu această sumă.

Arad din ședința economică a Consiliului Eparhial ținută la 28 Ianuarie 1947.

† ANDREI

Episcop.

Sava Tr. Seculin

consilier referent eparhial.

CETIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI foaia creștinului ortodox „CALEA MANTUIRII”. Ea vă deschide ochii și inima ca să înțelegeți și să urmați cuvântul adevărului creștin, legea Evangheliei, glasul Bisericii lui Hristos.